

Det er vigtigt, at grænserne for abort og levedygtighedskriteriet ikke kommer for tæt på hinanden

Interview med Birgitte Arent Eiriksson. Medlem af Etisk Råd siden 2023. Derudover jurist og direktør i tænketanken Justitia.

Hvordan vil du beskrive dit menneskesyn?

Jeg er selv en mønsterbryder og den første i min familie, der har taget en længerevarende uddannelse. Det har givet mig en tro på, at vi selv kan være med til at påvirke vores egen skæbne, og jeg ønsker, at alle i videst muligt omfang skal have lov til at bestemme over eget liv. Så jeg er rundet af de liberale frihedsrettigheder, men jeg er samtidig meget bevidst om, at vi har forskellige forudsætninger for at leve vores liv. Vores samfund er efter min opfattelse fortrinsvist indrettet til ressourcestærke borgere, som har økonomi og personlige ressourcer til at gøre deres rettigheder gældende. Ressourcetsvage borgere har vanskeligere ved at få den hjælp, som de har behov for og ret til. Det gælder f.eks. når de skal navigere i komplekse digitale systemer, eller når hjælpen bliver betinget af, at de kan leve op til bestemte krav. De bliver således stillet dårligere rent retssikkerhedsmæssigt. Derfor har jeg en stor interesse for, hvordan man kan arbejde for at hjælpe mennesker bedst muligt. I mit arbejdsliv har jeg f.eks. stort fokus på socialt udsatte borgers rettigheder og retssikkerhed og deres ret til selvbestemmelse. Jeg har også tidligere arbejdet med borgere med fysiske og kognitive udfordringer.

Går du ind for fri abort?

Ja, det gør jeg.

Hvor mener du abortgrænsen bør være?

Da vi diskuterede det i Etisk Råd, var jeg en af dem, der stemte for, at grænsen skal hæves til 18. uge, men jeg kunne nok lige så godt have stemt på 16. eller 17. uge. Det vigtigste for mig var, at det sikres, at alle forældre når at få oplysningerne fra de første undersøgelser.

Hvad er argumenterne for at hæve den nuværende grænse?

Jeg syntes, det var et meget svært og komplekst spørgsmål, da vi diskuterede det i Etisk Råd. Men noget af det, jeg har lagt meget vægt på, er kvindernes selvbestemmelsesret. Jeg er feministisk i en gammeldags forstand og går ind for lige rettigheder, uanset vores køn. Men forplantningsevnen er dét punkt, hvor kvinder adskiller sig mest fra mænd, eftersom det kun er kvinder, der kan blive gravide. Barnet vokser og udvikles i kvindens krop, og det er typisk også kvinden, som står med det største ansvar efter fødslen. Det er også vigtigt for mig, at barnet og familien kan se frem til et

godt liv efter fødslen. Jeg har set familier, hvor man ikke kunne klare opgaven, hvilket også kan gå ud over eventuelle søskendes trivsel.

Når jeg har lagt mig på de 18 uger, har levedygtighedskriteriet, der ligger i uge 22, selvfølgelig spillet ind. Hvis det bliver lavere, vil min holdning kunne ændre sig. Jeg synes, det er vigtigt, at grænserne for abort og levedygtighedskriteriet ikke kommer for tæt på hinanden. Indtil levedygtighedskriteriet vil jeg vægte kvindens rettigheder højest, men efter det tidspunkt vil jeg mene, at man også er nødt til at kigge på det ufødte barns ret til liv.

Hvad bygger du dit argument på?

Der er en ulighed i adgangen til sundhedsydelser, og der er en ulighed i retssikkerheden set med jurist-brillerne. Som det er nu, skal man søge abortsamrådet om tilladelse, hvis man skal have foretaget en abort efter 12. uge. De mere velstillede borgere kan bare tage til Sverige og betale for at få foretaget aborten der (hvor abortgrænsen er højere og ligger i uge 18), men hvad med de mindre ressourcestærke borgere, hvad skal de gøre? Derudover er der en uens praksis i abortsamrådene og forskel på, hvordan sagerne afgøres. Det stiller folk ulige. Jeg går ind for et landsdækkende abortsamråd, hvor der er en ens praksis og lige udgangspunkt for alle. Og jeg mener, at man ved at hæve abortgrænsen vil kunne stille folk mere lige i deres muligheder, uanset hvilke udfordringer man har.

Interviewet er udarbejdet af Folkekirkens Skoletjeneste i Gladsaxe-Herlev, Hillerød-Allerød og Gentofte 2023.